

ΕΝΑ ΔΗΜΟΣΙΟ ΕΓΓΡΑΦΟ

“Οχι πιά μόνο δημόσιο, μα και ιστορικό και τὸ δημοσιεύουμε, ὡπως μᾶς στάλθηκε τυπωμένο ἀπὸ τὴν “Εδεσσα, ὄχι μόνο γιὰ νὰ δείξουμε πόσο προόδευσε τὸ γλωσσικὸ ζήτημα, ποὺ πλησιάζει πιά στὴν ὀριστικὴ τῆς λύση, μα και γιὰ νὰ χρησιμεύει τὸ ἔγγραφο αὐτὸ ὡς σωτήριος ὁδηγὸς σ’ ἐκείνους τοῦ δημόσιου ὑπαλλήλου, ποὺ ἐξασκολουθοῦν ἀκόμα πεισματικὰ νὰ γράφουν τὰ δημόσια ἔγγραφα σὲ γλώσσα κινέζικη, γιὰ νὰ μὴ τὰ νοιώθουν ὅσοι τὰ διαβάζουν καὶ νὰ πέφτουν ἔτσι σὲ χίλιες κωμικές, καὶ κάποτε καὶ τραγικές, παρανοήσεις.

Βασιλείον τῆς Ἑλλάδος—Νομαρχία Πέλλης.

Ἐδεσσα 19 Νοεμβρίου 1918.

Ἄριθ. Πρωτ. 7869

Πρὸς τοὺς κ.κ. Παρέδρους

τῆς περιφέρειας Ἐδέσσης.

Κατὰ τὸν νόμον 1337, ὅταν πεθαίνει κανένας καὶ δὲν ἀφίνει συγγενεῖς «μέχρι 4ου βαθμοῦ», δηλαδὴ, δὲν ἔχει πατέρα, μητέρα, παιδιὰ, ἀδελφία, πάππον, ἢ μᾶμμην, ἔγγονια, θείους, θείας, δισεγγόνια, ἀνήψια, πρώτους ἐξαδέλφους ἢ γυναῖκα, ἢ ἔχει μὲν ἀλλὰ λείπουν στὰ ξένα ἢ εἶναι ἀγνωστοί, τότε τὴν παρουσίαν του τὴν κληρονομεῖ τὸ Κράτος, καὶ τὴν διαθέτει γιὰ τὸ καλὸ τοῦ τόπου, ἢτοι νὰ κάμη δρόμους, γεφύρια, νὰ φέρῃ νερό, νὰ βοηθήσῃ τὸν κόσμον νὰ καλλιερῆ τὰ χωράφια των, νὰ ξηραίνῃ τὰ ἔλη γιὰ νὰ μὴ θερμαίνεται ὁ κόσμος καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔχετε ἀνάγκη.

Γιὰ τοῦτο ὅταν πεθαίνει κανένας καὶ δὲν ἔχει συγγενεῖς, ὅπως γράφομεν παραπάνω, ἢ εἶναι ἀγνωστοί οὗτοι, ἀφίνει δὲ κληρονομίαν, ἀμέσως ὁ Παρέδρος τοῦ χωρίου, πρέπει νὰ ἔλθῃ ἐδῶ καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κ. Οἰκονομικὸν Ἐφορον καὶ τὸν κ. Εἰσηγοδικὴν.—Εἶναι ὑποχρεωμένος ἀπὸ τὸν Νόμον ὁ Παρέδρος νὰ τὸ κάμη αὐτό, διότι ἄλλως τιμωρεῖ ὁ Νόμος μὲ πεντακόσιες δραχμὲς πρόστιμον.

Μαζὶ μὲ τὸ ἔγγραφόν μας αὐτὸ σᾶς στέλνομεν καὶ ἀρκετὰ τυπωμένα «δελτία» τὰ ὁποῖα θὰ τὰ συμπληρώνετε ἐσεῖς ἢ ὁ διδάσκαλος τοῦ χωρίου. Πίσω ἀπὸ τὰ «δελτία» αὐτὰ εἶναι αἱ ὁδηγίαι πῶς θὰ τὰ συμπληρώνετε.—Θὰ εἰδοποιήσετε μόλις λάβετε τὸ ἔγγραφόν μας τοῦτο τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου σας, ὅτι ἀπαγορεύεται νὰ θάψῃ κανεὶς τὸ νεκρὸν του ἀνδρὸς δηλώσῃ στὸν παρέδρον ἢ στὸν δάσκαλον τοῦ χωρίου ὅτι ἀπέθανεν καὶ τοῦ δώσῃ ὅλας τὰς πληροφορίας ποῦ τοῦ ζητήσῃ.—“Ὅποιος θάψῃ νεκρὸν, χωρὶς νὰ δηλώσῃ ἢ ὅποιος δώσῃ ψευδεῖς πληροφορίες θὰ τιμωρηθῇ αὐστηρῶς μὰ πολὺ αὐστηρῶς καὶ σᾶς προειδοποιούμεν νὰ τὸ ξέρετε.

Εἰς τὸ τέλος ἐκάστου μηνός, πάντοτε δι’ ἀναφορὰς σας, θὰ μᾶς στέλνετε συμπληρωμένα τὰ δελτία αὐτὰ, ἐὰν δὲ δὲν πέθανε κανεὶς εἰς τὸ χωρίον κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μηνός, τότε εἰς τὴν ἀναφορὰν σας θὰ μᾶς γράψετε πῶς δὲν πέθανε κανένας.

Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι θὰ κάμετε τὸ καθήκον σας, γιὰτὶ καθὼς βλέπετε, πρόκειται γιὰ τὰ συμφέροντα τοῦ ἰδίου τοῦ χωρίου σας ποῦ παραπάνω σᾶς εἶπαμε.—Καὶ τὰ συμφέροντα αὐτὰ βλέπετε πόσο μεγάλα εἶναι. Πρόκειται γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν συγχωριανῶν σας καὶ σᾶς τῶν ἰδίων.

Ὁ Νομάρχης
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

(Τ.Σ.)

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ „ΚΑΣΤΑΝΗΣ“

1

Λὲ δὴ σὸ πῶ. Ἀλλοίμονο, ποῖα λόγια θὰ βρεθοῦνε
Νὰ ποῦν ὅ,τι σὰ σιγή μου βαθεῖα γιὰ σὲ ἀγροικῶ ;
“Ὅσα γιὰ τὴν ἀγάπη μου τὰ χεῖλη μου ἀν σοῦ ποῦνε
Καὶ θὰ μένει μέσα μου γιὰ πάντα μουσικό.

Καὶ, ποῦ σιόμα δὲ μπορεῖ ποτε νὰ τὸ ἱστορήσει,
Ποῦ τὸ κρατεῖ σὰ δάδη τῆς ζηλιάρικα ἢ καρδιά,
Καὶ, ποῦ λέει σὺν ἔρχεται τὸ κῆμα ν’ ἀγροοῦσαι,
Τοῦ φεγγαριοῦ τὸ ἀχνόγελο, τοῦ ρόδου ἢ εὐωδιά.

2

Γλυκεῖα νυχτιὰ τοῦ Μᾶη, δροσολουομένη,
Κι ὁ κῆπος μας γεμάτος εὐωδιά.
“Ἄκουε, ψυχὴ μου, ἢ αἶρα ἢ μυρωμένη
Πῶς ψιθυρίζει μέσα σὰ κλαδιά.

Μαγεία... Μῦρα... μελωδία αἰθέρια...
Νὰ καὶ τ’ ἀηδόνι.—“ὦ! τὸ θεῖο σκοπό.—
Κι ἀπάνω ἀπ’ ὅλα λάμπουνε τ’ ἀστέρια,
Καὶ μ’ ἀγαπᾶς ἐσὺ καὶ ὁ ἀγαπῶ.

3

Καὶ τί μὲ νοιάζει ὅσα ἢ μοῖρα
Κεκά ἢ κακὰ μοῦχει γραμμένα ;
Φτάνει γλυκύτατα σιγὴ λύρα
Τὸ ρόδο ἀν τραγουδῶ καὶ σένα.

Τὸ θεῖο τὸ ρόδο, καστάνη μου,
Καὶ σένα, ὦ λουλουδιῶν λουλουδί !
Τί ὄμορφα περνᾶ ἢ ζωὴ μου
Μέσ’ σ’ ὄνειρο καὶ σὸ τραγοῦδι.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΡΑΒΑΣ

ALFRED DOUGLAS

Η ΜΠΑΛΛΑΝΤΑ ΤΟΥ ΜΙΣΟΥΣ

Γληγοροθέριστη ἢ ζωὴ τ’ ἀνθρώπου ποῦ μισεῖ,
— ὅ, νεκροκάσσα ἄς μὴ βρεθεῖ γι’ αὐτὸν κι’ οὔτε σουδάρι
Κοιτάζε καὶ προσμένετε ! . . . Ἡ μαῦρη του ψυχὴ
θὰν τὸ πληρώσει τὸ κακό. Ταχὺ θὰ νὰ τὴν πάρει
ὁ Σατανᾶς στὴν Κόλαση νὰ τὴν ἀπομαυρίσει
βόλι, μαχαίρι γιὰ σκοινὶ σ’ αὐτὸν ἄς τὴν χαρίσει !

Οἱ δρόμοι κατασκότενοι κι’ ὀλόμανη ἢ νυχτιὰ
— “ὦ, νεκροκάσσα ἄς μὴ βρεθεῖ γι’ αὐτὸν κι’ οὔτε σουδάρι.
Μὰ μὴ μορφή λευκόθωρη σὺν καλοσημαδιὰ
φωτίστηκεν ἀξαφνικὰ ἀπ’ τὸ φεγγαροδ’ ἔξωρι.
Σὺν ἔνας τυφλοπόντικας ἄς πέσει σὸ καρτέρι
Διάβολε πάστον μὲ σκοινὶ, μὲ βόλι, μὲ μαχαίρι.

Ἄξεμολόγητος θὰ πάει κι’ οὔτε θὰ διαβατεῖ
— “ὦ, νεκροκάσσα ἄς μὴ βρεθεῖ γι’ αὐτὸν κι’ οὔτε σουδάρι
καὶ ἢ καμπάνα ἢ νεκρικὴ γιὰ αἰτὸν δὲ θ’ ἀκουστεῖ.
Στὸν τάφο βρίσκει ἀνάπαψη τ’ ἀνθρώπου τὸ κουφάρι
σὰ ὑψη ἀπάνω ἐκεῖ ὁ καπνὸς, σὸ σπῆλιο του τ’ ἀγρίμι.
Βόλι, μαχαίρι καὶ σκοινὶ ἄς σὲ βαράει συντρίμμι.

Βασὺ Σάμος.

ΣΙΤΣΑ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ